

Chương 4

Chiếc xe SABB 9005 của Robert Langdon lao vun vút trong đường hầm Callahan và nhô lên ở bờ đông cảng Boston, gần lối vào sân bay Logan. Nhìn kỹ lại hướng đi, Langdon thấy đường Aviation và anh rẽ trái đi qua toà nhà của hãng hàng không Phương Đông. Cách lối vào gần 300m, một gara chứa máy bay lù lù hiện ra trong bóng tối, trên thân máy bay hiện con số "4" to tướng. Anh cho xe vào gara và bước ra ngoài.

Một người đàn ông có khuôn mặt tròn mặc bộ đồ bay màu xanh nước biển xuất hiện từ phía sau toà nhà.

- Ông Robert Langdon? - Anh ta gọi bằng giọng thân thiện. Langdon không thể xác định được anh ta nói bằng thứ thổ ngữ nào.

- Tôi đây. - Langdon vừa nói vừa khoá xe.

- Cực kỳ đúng giờ. - Người đàn ông nói - Chúng tôi cũng vừa hạ cánh. Xin mời đi theo tôi!

Khi họ đi vòng ra sau toà nhà, Langdon bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Anh không quen với những cuộc điện thoại bí ẩn và gặp gỡ với những người xa lạ. Không biết phải làm thế nào nên anh chỉ ăn mặc như thường ngày lên lớp - đôi giày vải bố, áo cổ lọ và thêm chiếc áo vét vải tuyết hiệu Harris. Vừa bước đi, anh vừa nghĩ về tờ fax để trong túi áo, vẫn không thể tin nổi hình ảnh đó.

Viên phi công dường như cảm nhận được nỗi lo lắng của Langdon.

- Ông không sợ bay chứ?

- Không hề, - Langdon đáp lại. Xác chết bị đóng dấu nung mới là vấn đề chính. Liệu mình có thể giải quyết được vụ việc này hay không?

Người đàn ông dẫn anh đi dọc theo nhà ga chứa máy bay. Họ đi vòng qua một góc rồi rẽ vào đường băng.

Langdon đứng chết lặng trên đường, há hốc mồm nhìn chiếc phi cơ đang đỗ trên sân băng rải nhựa.

- Chúng ta sẽ đi bằng cái này sao?

Người kia cười cười:

- Ông không thích à?

Langdon nhìn chăm chăm một hồi.

- Thích ư? Cái thứ quỷ quái này là gì vậy?

Chiếc phi cơ trước mặt họ thật đồ sộ. Nó gần giống chiếc tàu vũ trụ con thoi, trừ phần đầu đã được gọt đi trông khá bằng phẳng. Đậu lên đường băng, nó giống như một cái nệm khổng lồ. Ấn tượng đầu tiên của Langdon là anh thấy mình như đang trong mơ. Trông nó giống như chiếc ô tô Buick trên không. - Trên thực tế, máy bay gần như không cánh - chúng chỉ như hai chiếc vây ngắn gắn vào thân máy. Bộ phận dẫn hướng nhô ra ở phần đuôi. Phần còn lại là thân máy bay - dài khoảng 61 mét không có cửa sổ, không có gì khác, chỉ đơn thuần là thân máy.

- Nếu nạp đầy nhiên liệu, trọng lượng máy bay là 250 tấn, viên phi công nói với giọng huênh hoang tựa như ông bố đang khoe đứa con sơ sinh. - Chạy bằng nguyên liệu hydro lỏng. Vỏ bằng hợp kim titan và sợi cac-bua si-li-côn. Tỷ lệ áp lực / trọng lượng là 20:1; động cơ phản lực thường chỉ chạy ở mức 7:1. Ngài giám đốc hẳn đang rất cần gặp ông. Thường thì ông ấy không cử chiếc máy bay này đi.

- Thứ này bay được à? - Langdon hỏi.

Viên phi công mỉm cười:

- Ồ, vâng. - Anh ta dẫn Langdon vượt qua đường băng tiến đến chiếc máy bay. - Ông có vẻ hơi ngạc nhiên, tôi biết, nhưng ông nên làm quen với nó. Trong 5 năm tới, ông sẽ toàn thấy những chiếc máy bay như thế - máy bay HSCT - phương tiện vận chuyển dân dụng tốc độ cao. Phòng thí nghiệm của chúng tôi là một trong những nơi đầu tiên sở hữu máy bay kiểu này.

Phòng thí nghiệm chết tiệt, Langdon thầm nghĩ

- Chiếc này là mô hình của Boeing X-33, - viên phi công tiếp tục, - nhưng còn hàng chục chiếc khác - máy bay hàng không vũ trụ quốc gia, người Nga có Scramjet, người Anh có HOTOL. Đây là máy bay của tương lai. Ông có thể tạm biệt những chiếc máy bay phản lực cổ điển được rồi.

Langdon nhìn chiếc phi cơ với vẻ thận trọng.

- Tôi vẫn thích loại máy bay phản lực truyền thống hơn.

Viên phi công chỉ tay về phía cầu thang:

- Đường này, thưa ông Langdon. Cẩn thận đây!

Vài phút sau Langdon đã ngồi trong cabin máy bay vắng lặng. Viên phi công cài khoá an toàn cho Langdon ở hàng ghế trước rồi tiến về phía đầu máy bay.

Thật kinh ngạc, ở bên trong cabin, mọi thứ trông giống như một khoang máy bay thương mại cỡ lớn. Điều duy nhất làm Langdon không thoải mái là anh không thấy có cửa sổ. Cảm giác sợ bị giam hãm vẫn ám ảnh anh đến tận bây giờ - hậu quả của một tai nạn thời thơ ấu mà anh chưa vượt qua được.

Ác cảm của Langdon đối với không gian kín có giảm đi đôi chút nhưng nó vẫn hiện hữu theo nhiều cách tinh tế và khiến anh thấy mệt mỏi. Anh luôn tránh những môn thể thao trong nhà như quần vợt sân tường, hay bóng quần, và anh cũng không luyến tiếc khi phải trả tiền để được sống trong căn nhà kiểu Victoria trần cao, thoáng khí dù trong trường luôn luôn có nhà ở.

Langdon cho rằng thế giới nghệ thuật hấp dẫn anh ngay từ khi anh còn bé bởi anh yêu thích những khoảng không rộng mở trong các viện bảo tàng.

Tiếng động cơ khởi động ngay dưới chân anh. Chiếc máy bay lắc mạnh. Langdon thở khó nhọc và chờ đợi. Anh cảm thấy chiếc phi cơ bắt đầu di chuyển. Tiếng sáo tiêu dạo khúc nhạc đồng quê đang khe khẽ vang lên ngay trên đầu.

Điện thoại trên tường kêu bíp bíp. Langdon nhắc ông nghe.

- Xin chào!

- Ông cảm thấy thoải mái chứ, ông Langdon?

- Không hề.

- Thư giãn đi. Chúng ta sẽ đến đó trong vòng một tiếng nữa.

- Thế chính xác nơi đó ở đâu? - Langdon hỏi vì nhận ra anh không hề biết một chút gì về nơi anh đang đến.

- Geneva. - Viên phi công trả lời và tăng tốc động cơ. - Phòng thí nghiệm nằm ở Geneva.

- Geneva, - Langdon nhắc lại, cảm thấy thoải mái hơn chút ít. - Phía trên bang New York. thực sự tôi cũng có họ hàng ở gần hồ Seneca. Tôi không biết là ở Geneva có phòng thí nghiệm vật lý đấy.

Viên phi công phì cười:

- Không phải Geneva ở New York đâu. Geneva ở Thụy Sĩ kia.

Phải mất một lúc Langdon mới hiểu được từ đó:

- Thụy Sĩ? - Anh cảm thấy mạch máu đập ùng ùng: - Tôi tưởng các anh bảo phòng thí nghiệm chỉ cách có một giờ bay!

- Đúng đây, ông Langdon. - Viên phi công cười thâm. - Máy bay này bay với tốc độ siêu thanh Mach 15(1).

Chú thích:

(1) Mach 15: Bay nhanh gấp 15 lần so với tốc độ âm thanh.